DOMSTOLENS DOM
12. februar 1987 *

I sag 181/85,

Den franske Republik, ved Gilbert Guillaume som befuldmægtiget, bistået af Alain Sortais og Ronny Abraham som stedfortrædende befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på den franske ambassade, 9, boulevard Prince-Henri,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Jean-Claude Séché som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Den Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

Det forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, ved Susan J. Hay som befuldmægtiget, bistået af advokat i England og Wales Derrick A. Wyatt, og med valgt adresse i Luxembourg på Det forenede Kongeriges ambassade, 28, boulevard Royal,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 644/85 af 12. marts 1985 (EFT L 73, s. 15) om ændring af forordning nr. 2541/84 (EFT L 238, s. 16), der er udstedt under henvisning til traktatens artikel 46, om fastsættelse af en udligningsafgift ved indførsel af ethanol, der er fremstillet i Frankrig af landbrugsprodukter, til de øvrige medlemsstater,

har

* Processprog: Fransk.

DOMSTOLEN,

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene Y. Galmot og C. Kakouris, dommerne G. Bosco, T. Koopmans, U. Everling, R. Joliet, J. C. Moitinho de Almeida og G. C. Rodríguez Iglesias,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 6. november 1986,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 16. december 1986,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 4. juni 1985, har Den franske Republik i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 1, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 644/85 af 12. marts 1985 (EFT L 73, s. 15) om ændring af forordning nr. 2541/84 af 4. september 1984 om fastsættelse af en udligningsafgift ved indførsel af ethanol, der er fremstillet i Frankrig af landbrugsprodukter, til de øvrige medlemsstater (EFT L 238, s. 16).

2 Vedrørende bestemmelserne i fællesskabslovgivningen samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

3 I denne sag er det afgørende, om Kommissionen har anvendt EØF-traktatens artikel 46 korrekt. Ifølge artikel 46 kan Kommissionen fastsætte en udligningsafgift,

som medlemsstaterne pålægger en vare ved indførslen, når denne vare er underkastet en national markedsordning eller en anden indenlandsk regulering med tilsvarende virkning, som i konkurrencemæssig henseende påvirker en lignende produktion i en anden medlemsstat.

4 I den forbindelse skal nævnes, at Kommissionen ved forordning nr. 2541/84, som ikke blev anfægtet af den franske regering inden fristens udløb, i medfør af EØF-traktatens artikel 46 havde fastsat udligningsafgiften på de omhandlede produkter til 0,04 ECU/% vol/hl, mens den omtvistede forordning nr. 644/85 forhøjede afgiften til 0,075 ECU/% vol/hl.

5 Den franske regerings første anbringende er, at Kommissionens beslutning om at forhøje den oprindelige udligningsafgift bygger på en faktisk vildfarelse, eftersom den antog, at den afgift, der var fastsat ved forordning nr. 2541/84, ikke havde haft indflydelse på den franske eksport af ikke denatureret ethanol fremstillet af landbrugsprodukter, skønt statistikkerne viser et betydeligt fald i eksporten for perioden efter september 1984.

6 Med hensyn til dette anbringende må det først fremhæves, at medlemsstaterne ifølge artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 2541/84, som ikke er blevet ændret ved forordning nr. 644/85, hver måned »for den foregående måned og med angivelse af de pågældende mængder [underretter Kommissionen] om udviklingen i

a) de priser franko grænse, der er konstateret for indført alkohol, opdelt efter:

— kategori af alkohol (syntetisk alkohol eller alkohol fremstillet af landbrugsprodukter, i sidstnævnte tilfælde opdelt efter ikke denatureret og denatureret alkohol),

og

— udførselslandet;

b) de priser, der anvendes på deres respektive markeder for indenlandsk produceret alkohol (leveret til forbruger), opdelt efter de forskellige anvendelser«.

7 Det er navnlig på grundlag af disse oplysninger, som meddeles i medfør af stk. 1, at Kommissionen i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, konstant følger udviklingen i samhandelen med de produkter, som forordningen vedrører, og at den justerer afgiften tilsvarende, hvis de faktorer, der blev lagt til grund ved fastsættelsen af afgiften, ændrer sig i væsentlig grad.

8 På baggrund af oplysningsordningen, hvis lovlighed ikke bestrides af den franske regering, var Kommissionen derfor forpligtet til at bedømme udviklingen i samhandelen med ethanol fremstillet i Frankrig ud fra de oplysninger om importen, som de øvrige medlemsstater gav, og ikke ud fra de oplysninger om eksporten, som Den franske Republik ikke var forpligtet til at give, og som den i øvrigt heller ikke har givet før vedtagelsen af forordning nr. 644/85.

9 I betragtning af denne ordnings særlige karakter må det undersøges, om Kommissionen har foretaget en korrekt bedømmelse af de oplysninger, som blev forelagt den i medfør af artikel 5 i forordning nr. 2541/84 af de medlemsstater, som importerer ikke-denatureret ethanol, der er fremstillet i Frankrig af landbrugsprodukter.

10 Herom bemærkes, at de oplysninger, der er fremlagt af indførselsmedlemsstaterne, og hvoraf det fremgår, at importen dertil ikke »viste tegn på en nedadgående tendens« i den periode, hvor forordning nr. 2541/84 var gældende, viser, at Kommissionen gyldigt har kunnet lægge til grund, at den oprindelige udligningsafgift ikke var tilstrækkelig til at hindre en stigende eksport fra Frankrig til de øvrige medlemsstater af ikke denatureret ethanol fremstillet af landbrugsprodukter.

11 Det første anbringende, der er fremsat af Den franske Republiks regering, kan derfor ikke lægges til grund.

12 Med det andet anbringende har Den franske Republik gjort gældende, at det ved beregningen af afgiften er vilkårligt at fastsætte den franske eksportpris ved hjælp af referencemetoden til »den laveste af de priser franko grænse, hvortil repræsentative mængder af ikke denatureret fransk alkohol udbydes på de øvrige medlemsstaters markeder«, jfr. den femte betragtning til forordning nr. 2541/84, idet der i realiteten sælges adskillige kategorier alkohol med forskellige kendetegn og til forskellige priser på markedet for alkohol.

13 Kommissionen har heroverfor anført, at det ville have været umuligt at sammenligne de franske priser med dem, der blev anvendt i indførselsmedlemsstaterne, således at man sondrede mellem de forskellige kategorier af alkohol eller mellem deres endelige anvendelse, i betragtning af, at medlemsstaterne ikke kan fremlægge tal, der gør det muligt at foretage en sådan sammenligning. Den finder desuden, at selv om der i medlemsstaterne var forskellige markeder alt efter de forskellige kategorier af alkohol, ville de ikke være direkte sammenlignelige, fordi priserne i visse medlemsstater afhænger af anvendelsen, og i andre af produktets reelle kvalitet.

14 For at der kan tages stilling til, om dette anbringende er velbegrundet, må det fastslås, om Kommissionen har overskredet grænserne for sit skøn eller gjort sig skyldig i retsvildfarelse ved at fastsætte en beregningsmetode for afgiften, der kun bygger på én eksportpris, skønt der findes forskellige priser alt efter de forskellige kategorier af alkohol.

15 I den forbindelse må det derfor undersøges, om den af Kommissionen valgte metode gør det muligt at nå de mål, traktatens artikel 46 forfølger. Under henvisning til de betragtninger, parterne har anstillet, må det antages, at den metode, som består i at henvise til den laveste af priserne franko grænse — hvorved man undgår at indføre en yderst kompliceret ordning med indsamling af oplysninger og beregninger, som ville forsinke vedtagelsen af de i artikel 46 omhandlede foranstaltninger — er velegnet til at nå disse mål.

16 Den franske regering foreholder desuden Kommissionen, at den ikke har taget hensyn til, at en del af eksporten antager en særlig karakter, enten på grund af en særlig høj pris eller på grund af en særlig høj kvalitet, der afspejler sig i prisniveauet.

17 Hertil bemærkes, at den laveste pris franko grænse, som Kommissionen har taget i betragtning, vedrører repræsentative mængder af ikke denatureret ethanol fremstillet af landbrugsprodukter, og at den franske regering ikke har godtgjort, at det forholder sig anderledes. Det andet anbringende kan derfor heller ikke lægges til grund.

18 Med det tredje anbringende har Den franske Republik gjort gældende, at den femte betragtning til forordning nr. 2541/84 bygger på et fejlagtigt grundlag, når den bestemmer, at der skal foretages en sammenligning mellem på den ene side eksportprisen og på den anden side »en ligevægtspris... der uden forvanskning af konkurrencevilkårene ville være den normale pris på Fællesskabets markeder for ikke denatureret alkohol«, skønt markedsprisen på alkohol varierer i de forskellige medlemsstater.

19 Kommissionen har med rette anført, at den metode, den har valgt, nemlig at fastsætte én ligevægtspris, både gør det muligt at undgå fastsættelse af en ligevægtspris for hver enkelt medlemsstat — hvilket desuden ville nødvendiggøre justeringer (tillæg eller tilbagebetaling af det for meget opkrævede) i samhandelen med fransk alkohol mellem to andre medlemsstater end Frankrig — og er velegnet til at opnå de formål, artikel 46 forfølger, samt er afpasset efter disse formål, idet den teoretiske ligevægtspris for en sikkerheds skyld er fastsat på et af de lavest mulige niveauer.

20 Herefter kan det tredje anbringende heller ikke lægges til grund.

21 Med det fjerde anbringende har Den franske Republiks regering gjort gældende, at henvisningen til udviklingen i prisen på rørsukkermelasse ved beregningen af den ligevægtspris, der er nævnt i den femte betragtning til forordning nr. 2541/84,

ikke er korrekt, da prisen på rørsukkermelasse ikke har indflydelse på produktionsprisen på alkohol i Fællesskabet, idet denne i det væsentlige fremstilles af melasse af roesukker.

22 I den anledning må det fastslås, at prisen på melasse af roesukker og prisen på melasse af rørsukker — som Kommissionen med rette har anført — har en tendens til at udvikle sig i samme retning, hvilket fremgår af statistikkerne vedrørende perioden fra december 1984 til maj 1986, som er blevet fremlagt under sagen, og som den franske regering ikke har været i stand til at gendrive under den mundtlige forhandling. Det må derfor anses for tilladeligt at tage hensyn til prisen på importeret rørsukkermelasse ved beregningen af ligevægtsprisen på alkohol, selv om rørsukkermelasse anvendes i begrænset omfang ved fremstillingen af alkokol.

23 Det må herefter konkluderes, at Kommissionen var berettiget til at anvende prisen på rørsukkermelasse ved beregningen af ligevægtsprisen, og at anbringendet herom derfor ikke kan lægges til grund.

24 Med det femte anbringende har Den franske Republiks regering gjort gældende, at forskriften i artikel 1, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2541/84 affattet ved forordning nr. 644/85 — hvorefter udligningsafgiften opkræves, medmindre alkoholen er denatureret »i overensstemmelse med de i Frankrig gældende bestemmelser på dette område« — ikke følger traktatens artikel 46, fordi afgiften således rammer alkokol, selv om det er meningen, at den skal denatureres i en anden medlemsstat, eller selv om den er blevet denatureret i Frankrig i overensstemmelse med de regler, der er gældende i en anden medlemsstat.

25 I den anledning må det fastslås, at en afgiftsfritagelse af alkohol af landbrugsmæssig oprindelse, der blev denatureret i en anden medlemsstat efter at være importeret dertil fra Frankrig, ville have kunnet fremme omlægninger i samhandelen med alkohol, der er beregnet til brug efter denaturering, og ville have formindsket virkningerne af udligningsafgiften på dette område.

26 Med hensyn til fransk alkohol, som blev denatureret i Frankrig ifølge bestemmelserne i de øvrige medlemsstater, må det fastslås, at det ikke var muligt at fastsætte en undtagelse for disse produkter i betragtning af, at den relevante lovgivning med henblik på at fastslå, om alkohol er denatureret eller ej, kun kan være lovgivningen i eksportlandet, og at den franske lovgivning, der finder anvendelse i dette tilfælde, ikke anerkender andre denatureringsmetoder end dem, den selv har fastsat.

27 Det femte anbringende kan derfor heller ikke lægges til grund.

28 Med det sjette anbringende har Den franske Republiks regering gjort gældende, at det var retsstridigt at fastsætte afgift for al fransk eksport af ikke denatureret ethanol fremstillet af landbrugsprodukter, herunder eksport, som sker til en højere pris end ligevægtsprisen og derfor ikke griber forstyrrende ind i indførselsmedlemsstaternes markeder.

29 Det står fast, at den indenlandske produktion af alkohol i indførselsmedlemsstaterne berøres af den franske eksport, selv når der er tale om alkohol af højere kvalitet og pris, der begunstiges af den nationale markedsordning i Frankrig. Som Kommissionen med rette har bemærket, tilskynder den franske ordning vedrørende alkohol til eksport af den såkaldte »fritagne« alkohol, der sælges direkte af private virksomheder, fordi den pålægges afgift ved salg i Frankrig.

30 Det sjette anbringende, der er fremsat af Den franske Republiks regering, kan følgelig ikke lægges til grund.

31 Herefter, og idet en påkendelse af Kommissionens afvisningspåstand findes unødvendig, vil sagsøgte være at frifinde i det hele.

Sagens omkostninger

32 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at betale sagens omkostninger. Da Den franske Republik har tabt sagen, pålægges den at betale sagens omkostninger, herunder de udgifter, der er afholdt af intervenienten, Det forenede Kongerige, som har nedlagt påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Sagsøgte frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens, herunder intervenientens, omkostninger.

Mackenzie Stuart Galmot Kakouris Bosco

Koopmans Everling Joliet Moitinho de Almeida Rodríguez Iglesias

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. februar 1987.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident